

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କର ତେବେ ଅନେକଙ୍କୁ ତୁମର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ କେଉଁ ଉପାୟରେ ନିଜର ହୃଦୟକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ଏବଂ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଭୋଜନ ସଂସ୍କାର କର ତେବେ ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ପବିତ୍ର ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ରୋଦନ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ରୋଦନ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ରହିଛି ସେମାନେ ଆଜିକୁ ମଧ୍ୟ ଧୋଇ କରି ପିଇ ଦିଅନ୍ତି । କାରଣ ଏହାର ମହିମା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଭୋଜନ ସଂସ୍କାର କରିବା ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ ରୁହାଣୀ (ଆତ୍ମିକ) ବାବା ରୁହାଣୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏପରି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବେ ? ପିଲାମାନଙ୍କର ଏକଥା ମନେ ରହୁ ଯେ ଲାଏ ବାସ୍ତବରେ ବେହଦର (ଅବିନାଶୀ) ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସେବା ନାହିଁ, ଆମେ ବାହାରେ କିପରି ସେବା କରିବୁ ? ବାବା ସେବାର ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ଚିତ୍ର ହାତରେ ଥିବା ଉଚିତ୍ । ରଘୁନାଥଙ୍କର କଳା ଏବଂ ଗୋରା ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରଖ । କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ନାରାୟଣଙ୍କର ଗୋରା ଏବଂ କଳା ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରଖ । ଚିତ୍ର ଛୋଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଚଳିବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଛୋଟ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମନଦିରର ପୂଜକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଚାରିପାରିବ - ସ୍ଵାତ୍ମକୁ କଳା କାହିଁକି କରାଯାଇଛି ଯେବେ କି ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଗୋରା ଥିଲେ ? ଦେବତାମାନଙ୍କର ଶରୀର ବାସ୍ତବରେ କଳା ହୋଇନଥାଏ ନା । ତୁମ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଗୋରା-ଗୋରା ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କୁ କଳା କାହିଁକି କରିଛ ? ଏକଥା ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଆତ୍ମା କିପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ ରୂପର ଶରୀର ପାରିଣ କରି ତଳକୁ ଖସୁଛି । ଯେବେଠାରୁ ଆତ୍ମା କାମ ଚିତା (ଅଗ୍ନି)ରେ ଜଳୁଛି ସେବେଠାରୁ କଳା ହୋଇଯାଇଛି । ଜଗନ୍ନାଥ ଏବଂ ଶ୍ରୀନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ଡେଇଁ ଯାତ୍ରୀ ଯାଇଥାନ୍ତି, ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଆମେ ଶ୍ରୀନାଥଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛୁ । ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ ଆସି ଶୁଣ । ଏପରି ଭାଷଣ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଲାଏ କଳା କାହିଁକି ହୋଇଛନ୍ତି ? ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ପାବନରୁ ପତିତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଦେବତାମାନେ ଯେବେ ଠାରୁ ବାମ ମାର୍ଗରେ (ବିକାର ମାର୍ଗରେ) ଗଲେ ସେବେଠାରୁ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ର କଳା ହୋଇଯାଇଛି । କାମ ଚିତାରେ ଦଗ୍ଧ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଲୌହଯୁଗୀ (କଳିଯୁଗୀ) ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଲୁହାର ରଙ୍ଗ କଳା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସୁନାର ରଙ୍ଗ ସୁନେଲୀ, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ (ସତ୍‌ସ୍ଵୟଂ) ଗୋରା କୁହାଯିବ । ସେମାନେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ (କଳିଯୁଗୀ) କଳା ହେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସିତିର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହାତରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ସିତିର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ହୋଇଥିଲେ ଦୂରରୁ କେହି ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିପାରିବ ଏବଂ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଯେ ଏବେ ଭାରତର ଏହିଭଳି ଗତି ହୋଇଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି - ଭାରତର ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବାର ବହୁତ ସଉକ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହି ଦୁନିଆର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଗୋଲଡେନ୍ ଏନ୍ (ସତ୍‌ସ୍ଵୟଂ) ସିଲଭର୍ ଏନ୍ (ତ୍ରେତାଯୁଗ), କପର୍ ଏନ୍ (ଦ୍ଵାପରଯୁଗ)... ପୁଣି ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକ ଚିତ୍ରର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଭାରତବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ସିତିର ଚିତ୍ର । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ, ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁନର୍ବାର ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କିପରି ହୋଇପାରିବ । ପତିତପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମ ପାଖରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜନ ରହିଛି । ବାକି ସମସ୍ତେ ତ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଗୋଲ ରହିଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ଯେତେବେଳେ ଜଞ୍ଜନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଭାରତ ବହୁତ ଧନବାନ ଥିଲା । ଏବେ ଭାରତରେ ଅଜ୍ଞାନତା ରହିଛି, ତେଣୁ କେତେ କାଙ୍ଗ୍ରାଲ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଜଞ୍ଜନୀ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନୀ ଆଧୀନ ନା । ଦେବୀ-ଦେବତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ସତ୍‌ସ୍ଵୟଂ ଏବଂ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଥିଲେ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦ୍ଵାପର-କଳି ଯୁଗରେ । ଆମେ କିପରି ସେବା କରିବୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଏକଥା ସଦା ସର୍ବଦା ରହିବା ଉଚିତ୍ ? ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସିତିର ଚିତ୍ର ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରୁହ, ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ ଧନ୍ଦା ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ଶାରୀରିକ ବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କିନ୍ତୁ ବାକି ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ମିଳୁଛି ସେହି ସମୟରେ ସେବା ନିମନ୍ତେ ଖିଆଲ କରିବା ଉଚିତ୍ — ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କିପରି କରିବୁ ? ଏଠାରେ (ମଧୁବନରେ) ତ ତୁମେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ତ’ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ମୁରଲୀ ଶୁଣିବାକୁ ଆସୁଛ । ତେବେ ମୁରଲୀରେ ହିଁ ଜାଦୁ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଦୁକର କୁହାଯାଏ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ମୁରଲୀ ତେରୀ ମୈ ହେ ଜାଦୁ... ତୁମ ମୁଖରୁ ଯେଉଁ ମୁରଲୀ ବାଜୁଛି ସେଥିରେ ଜାଦୁ ରହିଛି । ଏହା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଜାଦୁକର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ‘ମନୁଷ୍ୟ

ସେ ଦେବତା କିସେ କରତ ନ ଲାଗି ବାର' (ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗେ ନାହିଁ) ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ରାଜା ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ପୁଣି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଜନ୍ମ ହେବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ବିଶ୍ୱାସ କରିବା-ଭୁଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ଇତ୍ୟାଦି ଯାହା ସବୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ।

ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏବେ ଆମେ ଘରକୁ ଫେରି ଯାଉଛୁ ପୁଣି ସତତ୍ତ୍ୱପୁରଧାନ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ସେବା କରିପାରିବ । ଯେତେ ଧନ୍ଦା ଆଦି ଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ତ, ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ସେବା କରିବା ସହିତ ରୋଜଗାର କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ରହିଛି ପବିତ୍ରତାର । ପବିତ୍ରତା ଥିଲେ ପିତା-ପୁରସପରଟି (ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି) ମଧ୍ୟସ୍ତ ରହିବ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ପୁଣି ଏଠାରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରରେ ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ତ ଅପବିତ୍ର ଅଟେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ୫ ଚତୁର୍ଥ ହିଁ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଶରୀର ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏହି ୫ ଚତୁର୍ଥରୁ ହିଁ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏହାକୁ ମାଟିର କଣ୍ଢେଇ କୁହାଯାଏ । ଏହି ୫ ଚତୁର୍ଥର ଶରୀର ଗୋଟିଏ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲେ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ତିଆରି ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ । ଆତ୍ମା କୌଣସି ତିଆରି ହେବାର ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ଶରୀର ପ୍ରଥମେ କେତେ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ଏହିଭଳି କେତେ କରମେନଦ୍ୱରୀ ମିଳୁଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ପାର୍ବତ କରୁଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ହେଉଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନକ ଦୁନିଆ । ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ଯିଏକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମା କେତେ ସୁକ୍ଷ୍ମ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନକ ଅଟେ । ଜୀବଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ଶରୀର ଆଦି କିପରି ତିଆରି ହେଉଛି, କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନ କଥା ନା । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ସେହି ଛୋଟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଛି । ହାତୀ କେତେ ବଡ଼, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ରହୁଛି । ବାବା ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମର କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ? ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ତ ନୁହେଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଠାରେ ଯେତେ ଧରଣ ସେତେ ଭେରାଲଟୀ କଥା ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା କେତେ ଫିରସ (ଚେହେରା)ର ଶରୀର ନେଉଛି, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନ ନା । ପୁଣି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଚେହେରା, ନାମ, ରୂପ ଆଦି ବଦଳିଯାଇଥାଏ । ତେବେ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ କୃଷ୍ଣା କଳା, କୃଷ୍ଣା ଗୋରା । ନା, ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ଥିଲା ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ କଳା (ପତିତ) ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଚେହେରା, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶରୀର ନେଇ ପାର୍ବତ କରୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଡ୍ରାମା ।

ତୁମର କେବେ ବି କୌଣସି ଚିନ୍ତା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ଅଭିନେତା । ଆତ୍ମାକୁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇ ପୁଣି ପାର୍ବତ ବଜାଇବାକୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦି ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ତମୋପୁରଧାନ ହୋଇଛି, ଏବେ ପୁଣି ଆତ୍ମାକୁ ସତତ୍ତ୍ୱପୁରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପବିତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ଥିଲା, ଏବେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବ । ସତତ୍ତ୍ୱପୁରଧାନ ତମୋପୁରଧାନ ଅକ୍ଷର ତ ରହିଛି ନା । ସୃଷ୍ଟି ସତତ୍ତ୍ୱପୁରଧାନ ପୁଣି ସତତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋ ହେଉଛି । ଏବେ ଯେତମାନେ ତମୋପୁରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ସତତ୍ତ୍ୱପୁରଧାନ କିପରି ହେବେ ? ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବେ, ବର୍ଷା ଜଳ ଦ୍ୱାରା ତ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ଷା ଜଳରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ବନ୍ୟା ଆଦି ହେଲେ କେତେ ବୁଝିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ସବୁ ଦେଖ ରହିବ ନାହିଁ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ, କେତେ ଜେର ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବଜନ୍ତୁ ଇତ୍ୟାଦି ଭାସିଯିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପାଣି ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହେବେ, ପାଣିରେ ଭାସିଗଲେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ଶରୀର ତ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୁଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ସେମାନେ ନିଜକୁ ଜଗତଗୁରୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଗୁରୁତ୍ୱର ତ କାମ ହେଉଛି ସଦଗତି ଦେବା ଏବଂ ସଦଗତି ଦାତା ତ କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ସତଗୁରୁ ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଇଏ (ବର୍ତ୍ତମାନ) ମଧ୍ୟସ୍ତ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ନା । ଗୁରୁମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଶିଖାଇବା ନିମନ୍ତେ ପାଖରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବସାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଇଏ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସୁଛନ୍ତି । ବାବା ଯେତେବେଳେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଇଏ ମଧ୍ୟସ୍ତ ସେହିଭଳି ବୁଝାଉଥିବେ ନା, ସେଥିପାଇଁ ତ ଗୁରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କୁହାଯାଏ । ଶତକ୍ରତ୍ୱ ନିମନ୍ତେ କହନ୍ତି ଯେ ଆଖି ଖୋଲିଲେ ଦୁନିଆକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ତ ଗୁରୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । କେତେକ ସନ୍ତାନ କହିଥା'ନ୍ତି — ଆମେ ଏତେ କରମ ଧନ୍ଦାର ଚିନ୍ତାରେ ରହୁଛୁ, ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଉକ୍ତି ମାରଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମେ — ହେ ଇଶ୍ୱର, ହେ ଭଗବାନ କହି ମନେ ପକାଇଥାଅ ନା । ତେବେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସିଲେ ମନେ ପକାଇଥାଅ । ମରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ କହିଥାନ୍ତି ରାମ-ରାମ କୁହ । ବହୁତ ଏଭଳି ସଂସ୍ଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଅଛି ଯେତମାନେ ରାମନାମର ଦାନ ଦିଅନ୍ତି । ଯେମିତି ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ଦାନ ଦେଇଥାଅ ସେମିତି ସେମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି ରାମ ରାମ କୁହ । ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ତ କହୁଛ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ।

ସେମାନେ ତ ଶିବଞ୍ଜୁ ନାହିଁ ନାହିଁନତି । ଏମିତି ଖାଲି ରାମ-ରାମ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏକଥା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ରାମ ରାମ କୁହ, ଯେବେ କି ପରମାତ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ? ଏବେ ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ରାମ ଅଥବା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ରାମଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସେମି (ଅଧା) ଦେବତା । କାରଣ ତୁରେତାୟୁଗରେ ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନିଷର କଳା ତ କମ୍ ହୋଇଥାଏ । କପଡ଼ା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ନୂଆ, ପରେ ପୁଣି ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ ନା । ତେଣୁ ବାବା ଏତେ କଥା ବୁଝାଇ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି — ମୋର ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରି-କରି ସୁଖ ପାଅ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ତେଣୁ ବାବା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କକୁ ମନେପକାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରି କରି ତୁମେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ଏବଂ କଳହ-କ୍ଲେଶ ରୋଗ ଆଦି ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିରୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ଶରୀରର କଳହ କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯିବ, ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପାଇବ -- କେବଳ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ଧାରଣା କରୁ ନାହିଁନତି । ତୁମକୁ ବାବା ବାସ୍ତବ କଥା କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କହ ତେବେ ତୁମର ସମସ୍ତ ମନୋକାମନା ପୂରଣ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ସୁଖୀ ହୋଇଯିବ । ଦଶତ ଭୋଗ କରି ଶୁଖିଲା ରୁଟି ଖଣ୍ଡେ ଖାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ପଦଟିଏ ପାଇବା ତ ଭଲ କଥା ନୁହେଁ ନା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତାଜା ରୁଟି ପସନ୍ଦ ଆସିଥାଏ । ଆଜିକାଲି ତ ତେଲ ଦ୍ଵାରା ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ତ ଘିଅର ନଦୀ ବୋହିବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବା ଉଚିତ । ବାବା ଏପରି ମଧ୍ୟ କହୁ ନାହିଁନତି ଏଠାରେ ବସି ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କର । ନାଁ, ଚାଲି, ବୁଲି ଭ୍ରମଣ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବ । ଚାକିରି ଆଦି ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପୃକ୍ତି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ । ଲୌକିକ ପିତାର ସନ୍ତାନ ଚାକିରି ଆଦି କଲେ ମଧ୍ୟ ଲୌକିକ ପିତା ମନେ ତ ରହିଥାଏ ନା । କେହି ପଚାରିଲେ ତୁରନ୍ତ କହିବେ ଆମେ ଅମୃତର ସନ୍ତାନ । ବୁଦ୍ଧିରେ ବାପାର ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଆଉ କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବା ଅନୁଚିତ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ପାର୍ବ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଯାହା ପ୍ରକଟ (ଇମରଜ) ହେଉଛି । ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳରେ ତୁମର ଯେଉଁ କଳପ କଳ୍ପର ପାର୍ବ ଚାଲିଛି ତାହା ହିଁ ଇମରଜ ହେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର, ମିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ମିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ମିଠା ଖାଇବା ବ୍ୟକ୍ତିର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । କେଉଁ ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇପାରିବ । ପେଟରେ ଶୁଦ୍ଧ ଅନ୍ନ ପଡ଼ିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର, କୃଷ୍ଣଙ୍କର, ଶିବଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତକାର କରିପାରିବେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ନାନା କୁମାରୀଙ୍କର ତ ନାମ ରହିଛି ନା । ଅନେକଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ, କାହିଁକି ନା ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ନା । ବାବା ବହୁତ ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ରାମ-ରାମ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଯେପରି ଶିଖମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କୁ ଭୋଗ ଲଗାଉଛୁ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଭୋଗ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛୁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଲେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇପାରିବ । ସେହି ଭୋଜନରେ ଶକ୍ତି ଆସିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଭୋଜନ ତିଆରି କରୁଛ ? ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଯାଇଛି ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ? ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପୃକ୍ତିରେ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ଖାଇଲା ବାଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ମିଳିବ ଏବଂ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭୋଜନର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭୋଜନ ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରହିଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭୋଜନକୁ ଖାଇବା ଦ୍ଵାରା ବୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଭୋଜନର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭୋଜନ ପ୍ରତି ଯାହାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଥାଏ ସେମାନେ ଥାଲି ଧୋଇ କରି ମଧ୍ୟ ପିଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଭାବନା ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଭୋଜନ ବିନା ତ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ସମୟରେ ଭୋଜନ ବିନା ମରିଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭୋଜନ ଖାଇଥାଏ, ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା ସେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଭଲ-ମନ୍ଦ ଆତ୍ମା ହିଁ କହିଥାଏ ଯେ ଏହା ବହୁତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅଟେ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଯେପରି ତୁମର ଉନ୍ନତି ହେବ ସେହିପରି ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ମିଳିବ, ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦରକାର ନା ।

ତୁମେ ହେଉଛ ବାପଘର ପକ୍ଷର, ଶତ୍ରୁର ଘରକୁ ଯାଉଛ । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶିଥା'ନ୍ତି । ଭୋଗ ନେଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଭୋଗ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଦେବତାମାନେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସେଠାକୁ ଯାଇଥାଅ । ସେଠାରେ ସଭା ଲାଗିଥାଏ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପୃକ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କୌଣସି କଥାରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଡ୍ରାମା ବିଲକୁଲ୍ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ସବୁ ଆତ୍ମମାରୁପୀ ଅଭିନେତାମାନେ ଏଥିରେ ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି ।

(୨) ଜୀବନମୁକ୍ତ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ବା ସଦାସୁଖୀ ହେବା ପାଇଁ ଭିତରେ ଭିତରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖରେ କିଛି ବି କହିବାର ନାହିଁ । ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସମୟରେ ବା ସ୍ୱାଦୀକାର କରିବା ସମୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପୃତିରେ ରହିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ସଫଳତା ମୂରତ ହୁଅ । ସେବାରେ ସଫଳତାର ଆଧାର ହେଲା ତୁମମାନଙ୍କର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସ୍ଥିତି । ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମମାନେ ସେବା କରିବା ସମୟରେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଏବଂ ହର୍ଷିତ ରହିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି । ସେବାରେ ସଂଗଠନ ଥାଏ ଏବଂ ସଂଗଠନରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କଥା, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବିଚାର ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହିଭଳି ଅନେକତା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ଼ ନାହିଁ, ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ କାହା କଥା ମାନିବି କାହା କଥା ନ ମାନିବି! ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ଭାବନାରେ ନିର୍ଗୁଣ କର ତେବେ କାହାର ବି ବ୍ୟସ୍ତ ସଂକଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ତୁମେ ସଫଳତାମୂରତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏବେ ସକାଶ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କିରଣ ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସେବା ଆରମ୍ଭ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***